

કૃષિમાં આવક બમણી કરવા માટે ખેતી ખર્ચ ઘટાડો

આજના ઝડપી અને આધુનિક યુગમાં ભૌતિક સુખ સમૃદ્ધિએ જ્યારે માઝા મુકી છે, ત્યારે જગતના તાત ગણાતાં ખેડૂતની આર્થિક સ્થિતિ દિન પ્રતિ દિન નબળી પડતી જાય છે. જે માટે મોંઘાદાટ વિદેશી, નકલી બિયારણો અને દવાઓ, અપૂરતો અને અનિયમિત વરસાદ, પિયત પાણીની ખેંચ તથા પિયત માટે થતો વધુ પડતો ખર્ચ, જમીનની ઘટતી જતી ઉત્પાદકતા, ખેત મજૂરોની તંગી અને વધતાં જતાં મજૂરીના દર, વિજળી અને ઈંધણના વધતાં જતાં ભાવ ઉપરાંત પાક ઉત્પાદનના અપોષણક્ષમ બજારભાવ મુખ્યત્વે કારણભૂત છે.

જો ખેડૂતોએ આર્થિક સ્થિતિ સુધારવી હોય તો એકમ વિસ્તારમાં ઉત્પાદન વધારવું પડશે અને ખર્ચ ઘટાડવો પડશે અને ખેત ઉત્પાદનના બજારભાવ સારાં મળવા જોઈએ. જે પૈકી ખેત ઉત્પાદન અને ખેતી ખર્ચ ખેડૂતના હાથની બાબત છે. આવા સમયે ખેડૂતોએ સંશોધન આધારિત ખેતી પદ્ધતિઓ અપનાવવી જોઈએ. ખેતી પદ્ધતિઓને ખર્ચના આધારે બે વિભાગમાં વહેંચી શકાય (૧) ખર્ચોળ ખેતી પદ્ધતિ અને (૨) બિન ખર્ચોળ કે ઓછી ખર્ચોળ ખેતી પદ્ધતિ.

બિન ખર્ચોળ કે ઓછી ખર્ચોળ ખેતી પદ્ધતિમાં ખેડૂતોને નાણાંની ઓછી જરૂરિયાત રહે છે, પરંતુ તેના અમલ માટે જમીનની પસંદગી, જમીનની તૈયારી, પાકની પસંદગી, બિયારણની પસંદગી, બીજ માવજત, વાવણીનો સમય, વાવેતર પદ્ધતિ, વાવણી અંતર, ખાતરની પસંદગી, ખાતરનું પ્રમાણ, પદ્ધતિ અને સમય, પિયત પદ્ધતિ, પિયતનો ગાળો, કટોકટીની અવસ્થાએ પિયત, સમયસર નીંદણ નિયંત્રણ, રોગ-જિવાત નિયંત્રણ, દવા અને તેનું પ્રમાણ અને સમય, કાપણી, ગ્રેડીંગ, વેચાણ તેમજ પાક પદ્ધતિ અને પાક ફેરબદલી વગેરેની જાણકારી હોવી જરૂરી છે.

૧. જમીન અને પાકની પસંદગી: પાકની વાવણી કરતાં પહેલાં જે તે પાક માટે જમીન અનુકૂળ છે કે નહીં તે જાણવું ખૂબજ જરૂરી છે. પાકને અનુકૂળ જમીન ન હોય તો પાક ઉત્પાદન માટે કરેલ ખર્ચના પ્રમાણમાં ઉત્પાદન મળતું નથી. જેથી જે પાક વાવવાનો હોય તેને અનુરૂપ જમીન પસંદ કરવી જોઈએ. જેમકે બાજરી, મગફળી, મગ, મઠ, ચોળી, તલ, ગુવાર, દિવેલાં, વિગેરે પાકો માટે રેતાળ, ગોરાડું તથા મધ્યમ કાળી જમીનની જરૂરિયાત રહે છે, પરંતુ જો ભારે કાળી જમીન કે જેમાં પાણી ભરાઈ રહેતું હોય તેવી જમીન પસંદ કરવામાં આવે તો લક્ષ્યાંક પ્રમાણેનું ઉત્પાદન મળતું નથી. પિયત પાકો લસણ, ડુંગળી, ઘઉં, રાયડો, મકાઈ, જુવાર, રજકો વગેરે માટે મધ્યમ કાળી જમીન અને જીરું, ધાણાં, વરીયાળી, ઈસબગુલ, વગેરે માટે હલકી જમીન પસંદ કરવી જોઈએ. જ્યારે કપાસ માટે મધ્યમ કાળી તેમજ કાળી જમીન પસંદ કરવી જોઈએ, જેથી ખેતી ખર્ચમાં વધારો કર્યા સિવાય સાડું ઉત્પાદન મેળવી શકાય. તે ઉપરાંત સ્થાનિક આબોહવા-હવામાન, બજાર વ્યવસ્થા, ખેડૂતની આવડત, કુટુંબની જરૂરિયાત, જરૂરી ચીજવસ્તુની ઉપલબ્ધતા, મજૂર અને મશીનરીની ઉપલબ્ધતા વગેરે ધ્યાનમાં રાખી પાકની પસંદગી કરવી જોઈએ.

૨. જમીનની તૈયારી: જમીન તૈયાર કરતાં પહેલાં જમીનનો ઢાળ તેમજ પાકનો પ્રકાર જાણવા ખાસ અગત્યના છે. જમીનના ઢાળને કાટખૂણે ખેડ કરવી તેમજ પાકનું વાવેતર કરવું, ઉંડા મૂળવાળા તથા કંદમૂળના પાકો માટે ઉંડી ખેડ અને છીછરા મૂળના પાકો માટે છીછરી ખેડ કરવી જોઈએ. ફક્ત દાંતી-રાંપથી છીછરી અને વારંવાર ખેડ કરવાથી જમીનની નિતારશક્તિ ઓછી થાય છે. વાવેતરની ઉતાવળમાં ક્યારા સમતળ ન કરવાથી પિયત પાણીનો વ્યય થાય છે તેમજ પાણી ભરાઈ રહેવાથી પાકને નુકશાન થાય છે. પિયત પાકો માટે ખુબજ લાંબા ક્યારાને બદલે જમીનના પ્રકાર, ઢાળ અને પાકને ધ્યાને રાખીને યોગ્ય માપના ક્યારા બનાવવા જોઈએ.

૩. બિયારણની પસંદગી: કૃષિ હવામાન વિસ્તાર પ્રમાણે જુદાં જુદા પાકોની જાતો બહાર પાડવામાં આવે છે, જે સ્થાનિક કે અગાઉની જાત કરતાં વધારે ઉત્પાદન, સારી ગુણવત્તા અને રોગ-જિવાત સામે પ્રતિકારક હોય છે. ઓછા પિયતની જરૂરિયાત અને વહેલી પાકતી જાતો પણ બહાર પડેલી છે. જમીન, હવામાન અને પિયતની સગવડતા પ્રમાણે જાતની પસંદગી કરવી જોઈએ. અનુકૂળ સારી જાતનું પ્રમાણીત બિયારણ સમયસર મેળવી લેવું જોઈએ. ઘણી વખત વાવણીના આગલાં દિવસે જે મળે તે બિયારણ લાવી વાવવામાં આવે છે, જેથી પાક ઉત્પાદન ઓછું અને નબળી ગુણવત્તાનું મળે અને તેનો બજારભાવ પણ ઓછો મળે છે. નકલી કે ઉતરતી કક્ષાના બિયારણોમાં રોગ-જિવાત પ્રતિકારતા ન હોવાથી દવા પાછળ પણ ખર્ચ વધે છે. તેથી જો યોગ્ય બિયારણની પસંદગી કરવામાં આવે તો ઉત્પાદન ખર્ચ વધાર્યા સિવાય વધુ ઉત્પાદન મેળવી શકાય.

૪. બીજ માવજત: બીજને માવજત આપવાથી જમીનજન્ય તથા બીજજન્ય રોગ અટકાવી શકાય, સુષુપ્ત અવસ્થા તોડી શકાય, સારો, વહેલો અને એકધારો ઉગાવો મળે, વાવણી સરળ કરી શકાય તેમજ જિવાણુની માવજતથી નાઈટ્રોજન, ફોસ્ફરસ અને પોટાશ ખાતરમાં બચત કરી શકાય. જેથી ખૂબજ ઓછા ખર્ચની બીજ માવજતથી પાક સંરક્ષાણ અને ખાતરના જંગી ખર્ચમાં બચતની સાથોસાથ વધુ ઉત્પાદન મેળવી શકાય તથા જમીનની ફળદ્રુપતા જાળવી શકાય.

૫. વાવણીનો સમય: સુકી ખેતી વિસ્તારમાં વવાતાં પાકોનું વાવેતર મોડું કરવાથી ઓછું ઉત્પાદન મળે અથવા તો ઘણી વખત પાક નિષ્ફળ પણ જાય. પિયત પાકોનું વહેલું કે મોડું વાવેતર કરવાથી ઉત્પાદન અને ગુણવત્તા પર માઠી અસર થાય છે. શિયાળુ પાકોનું ઠંડીની શરૂઆત પહેલાં તેમજ ઉનાળુ પાકોનું ગરમીની શરૂઆત પહેલાં વાવેતર કરવાથી ઉગાવો, વૃદ્ધિ અને વિકાસ પર વિપરીત અસર થાય છે. પરીણામે પુરી મહેનત અને ખર્ચ કરવા છતાંય ધાર્યું ઉત્પાદન મળે નહીં.

૬. વાવેતર પદ્ધતિ: ભલામણ મુજબ વાવણી પદ્ધતિ, વાવેતર અંતર, બીજનો દર તેમજ બીજની ઉંડાઈ રાખવી જોઈએ. દા.ત. ઘઉં માટે બે હાર વચ્ચે ૨૨.૫ સે.મી. અંતર રાખી ૫ સે.મી. ઉંડાઈએ વાવવાની ભલામણ છે. જો બીજ વધારે ઉંડુ વાવવામાં આવે તો

ઉગાવો ઓછો મળે અને ખાલાં પડે તેવીજ રીતે છીછડું વાવવામાં આવે તો ભેજ ઉડી જવાથી અને પક્ષાણીઓ દ્વારા નુકશાન થવાથી ઉગાવો બરાબર મળતો નથી, જેથી ઉત્પાદન ઓછું મળે. હવે તો ખુબજ સારાં સ્વયં સંચાલિત વાવણીયા ઉપલબ્ધ છે. જો કે વાવણી ઉતાવળે ન કરતાં ખુબજ કાળજીપૂર્વક કરવી જોઈએ. સુકી ખેતીમાં એકમ વિસ્તારદીઠ છોડની સંખ્યા વધારે રાખવાથી છોડ વચ્ચે ભેજની હરિકાઈ થવાથી પાક ઉત્પાદન ઓછું મળે, જેથી ભલામણ કરેલ યોગ્યતમ છોડની સંખ્યા જાળવવી જોઈએ. જીરુંનું વાવેતર છાંટીને ન કરતાં હારમાં કરવાથી નીંદણ નિયંત્રણમાં અનુકૂળતા રહે છે અને રોગનું પ્રમાણ ઘટે છે. નાનાં બીજવાળા પાકની વાવણી પૂંખીને કે ઓરીને કરવાની હોય ત્યારે ઝીણી રેતી ભેળવી વાવેતર કરવાથી બીજની સમાન વહેંચણી ઉપરાંત બીજની બચત પણ કરી શકાય. આ ઉપરાંત સમયસર પારવાણી અને ખાલાં પુરવા જોઈએ.

૭. ખાતર વ્યવસ્થા: જમીન પૃથ્થકરણના આધારે પોષક તત્વો આપવાથી જે તત્વની અછત હોય તે તત્વ વધારે પ્રમાણમાં આપી શકાય અને જે તત્વ વધારે કે પૂરતી માત્રામાં હોય તેની પાછળ થતો ખર્ચ બચાવી શકાય. દા.ત. અમુક જમીનમાં પોટાશની માત્રા પૂરતી હોય ત્યાં પોટાશયુક્ત ખાતર આપ્યા વગર સાડું ઉત્પાદન મેળવી શકા છે. આ સિવાય સુક્ષ્મ તત્વોની ઉણપ હોય તો પણ પાક ઉત્પાદન પર માઠી અસર થાય છે, જેથી જે સુક્ષ્મ તત્વની ઉણપ હોય તે આપવાથી ઓછા ખર્ચે ઉત્પાદન તથા ગુણવત્તા વધારી વધુ નફો મેળવી શકાય છે. યુરીયા અને ડીએમપી જેવા ખાતરોના એકધારા વપરાશથી જમીનમાં ગંધક અને સુક્ષ્મ તત્વોની ઉણપ પેદા થઈ છે. જેથી સતત યુરીયા અને ડીએમપી ન વાપરતાં એમોનિયમ સલ્ફેટ અને સિંગલ સુપર ફોસ્ફેટ જેવા ખાતરો વાપરવા જોઈએ. જેથી પાકને મુખ્ય તત્વો ઉપરાંત ગંધક જેવા તત્વો પણ મળી શકે. હાલની ટકાઉ ખેતીના અભિગમમાં રાસાયણિક ખાતર સાથે સેન્દ્રિય અને જૈવિક ખાતરો વાપરવાથી પાકનું ઉત્પાદન અને ગુણવત્તા વધે, જમીનની ભૌતિક, રાસાયણિક અને જૈવિક પરિસ્થિતિ સુધરે અને ખાતરનો ખર્ચ ઘટાડી શકાય. રાઈઝોબિયમ, એઝેટોબેક્ટર, એઝોસ્પીરીલમ, ફોસ્ફેટ ક્લયર પાછળ ખુબજ નજીવો ખર્ચ થાય છે. પાકના અવશેષો, ઓગઈ, કચરામાંથી સાડું કંપોસ્ટ ખાતર તૈયાર કરવું જોઈએ તેમજ અળસિયાનું ખાતર બનાવી વાપરવું જોઈએ. નદી-તળાવનો કાંપ અને ટાંચ જમીનમાં આપવાથી જમીન સુધારણાની સાથોસાથ પોષક તત્વો પણ મળે છે. ઘઉંની કાપણી કંબાઈન હાવેસ્ટરથી કરી હોય ત્યારે જડીયાં, પાક અવશેષને ન બાળતાં, રોટાવેટરથી જમીનમાં ભેળવવાથી સારા એવા જથ્થામાં સેન્દ્રિય પદાર્થ ઉમેરી શકાય. તેવીજ રીતે મગફળી અને દિવેલાંની ફોતરી જમીનમાં ભેળવવી જોઈએ. દરેક પાકને ક્યુ ખાતર કેટલું અને ક્યારે આપવું તે સંશોધનના આધારે નક્કી થયેલ છે. સામાન્ય રીતે ફોસ્ફરસ અને પોટાશ વાવણી સમયે અને નાઈટ્રોજન પાકની જરૂરિયાત પ્રમાણે હપ્તામાં આપવો જોઈએ. ફોસ્ફરસનું જમીનમાં હલનચલન બહુ ઓછું હોવાથી જમીનની ઉપર આપવાથી પાકને બહુ ફાયદો થતો નથી અને ખાતરનો વ્યવ થાય છે, જેથી ચાસમાં ઓરીને આપવાની ભલામણ છે. નાઈટ્રોજનયુક્ત ખાતરો સમગ્ર જીવનકાળ દરમિયાન બે કે તેથી વધારે હપ્તામાં પિયત આપ્યા બાદ કે પુરતો ભેજ હોય ત્યારે આપવા જોઈએ, જેથી ખર્ચ વધાર્યો સિવાય પાક ઉત્પાદન સાડું મેળવી શકાય છે અને ખાતરનો વ્યવ થતો બચાવી શકાય છે. યુરીયા ખાતરને લીંબોળીનું તેલ કે ખોળનો પટ આપવાથી તેની કાર્યક્ષમતામાં વધારો કરી શકાય છે. સમસ્યાયુક્ત જમીનમાં અને સુક્ષ્મ તત્વોની ખામી તાત્કાલિક પુરવા પાન પર છંટકાવ કરી શકાય.

૮. પાક સંરક્ષણ: જો પાક સંરક્ષણના પગલાં યોગ્ય સમયે લેવામાં આવે તો પાકને રોગ-જિવાતથી બચાવી શકાય છે. જો પાક સંરક્ષણના પગલાં મોડા લેવામાં આવે તો દવાનું પ્રમાણ વધારવું પડે અને પાકને નુકશાન થઈ ગયા પછી વાપરવામાં આવેલ દવાનો વ્યવ થાય છે, જેથી ખર્ચ વધવા છતાં વળતર મળે નહીં. જમીન, પાણી અને હવાનું પ્રદુષણ થાય તે અલગ. જેથી યોગ્ય દવા યોગ્ય સમયે, યોગ્ય માત્રામાં અને યોગ્ય રીતે છાંટવી જરૂરી છે. પ્રકાશ પિંજર, ફેરોમેન ટ્રેપ તથા જૈવિક નિયંત્રકોનો જંતુનાશક દવા સાથે યોગ્ય સમન્વય કરવાથી પણ અસરકારક પાક સંરક્ષણની સાથોસાથ ખર્ચમાં ઘટાડો કરી શકાય.

૯. નીંદણ નિયંત્રણ: રોગ-જિવાતની જેમ નીંદણ પણ પાકનો દુશ્મન છે. પાકમાં થતાં નુકશાન પૈકી ત્રીજા ભાગનું નુકશાન માત્ર નીંદણથી થાય છે. જેથી નીંદણમુક્ત બીજ પસંદ કરવું, સેન્દ્રિય ખાતર નીંદણમુક્ત અને સારી રીતે કોહવાયેલું હોવું જોઈએ, ખેત ઓજારો સાફ કરવા, શેઢાપાળા નીંદણમુક્ત રાખવા, પાકની વાવણી યોગ્ય પદ્ધતિથી કરી યોગ્યતમ છોડની સંખ્યા જાળવવી, રાસાયણિક ખાતર ફક્ત પાકને મળે તે રીતે આપવું, ધોરીયા-પાળામાં જમીનનો વ્યવ ઘટાડવો તેમજ યોગ્ય સમયે હાથથી, યાંત્રિક કે રાસાયણિક પદ્ધતિથી નીંદણ નિયંત્રણ કરવું જોઈએ, જેથી પાક ઉત્પાદન પર નીંદણની અસર થાય તે પહેલાં નીંદણનો નાશ કરીને પાકને બચાવી શકાય તેમજ પાક ઉત્પાદન સાડું મેળવી શકાય.

૧૦. પિયત વ્યવસ્થા: સોરાષ્ટ્ર વિસ્તારમાં પિયત પાછળ ખાસતો ખર્ચ થાય છે. દરેક પાકને ભલામણ મુજબ પિયત આપવું જોઈએ. વધારે પિયત આપવાથી ખર્ચ વધે અને ઉત્પાદનમાં સાર્થક તફાવત જોવા મળતો નથી. ઉપરાંત જમીનની ભૌતિક અને જૈવિક સ્થિતિ બગડે. જેથી પિયત યોગ્ય સમયે, યોગ્ય માત્રામાં અને યોગ્ય પદ્ધતિથી આપવું જોઈએ. પાણીની અછતની પરિસ્થિતિમાં પાકની કટોકટીની અવસ્થાઓએ પિયત આપી શકાય. રેવાવીએ પિયત આપવાની પદ્ધતિમાં પાક, જમીનનો પ્રકાર અને ઢાળ પ્રમાણે ક્યારાની લંબાઈ અને પહોળાઈ રાખવી. સેન્દ્રિય અને પ્લાસ્ટીકના આવરણથી તેમજ એકાંતરા ચાસમાં પિયત આપવાથી પિયત પાણીનો બચાવ કરી શકાય. સુક્ષ્મ પિયત પદ્ધતિઓ અપનાવવાથી ઉત્પાદન અને ગુણવત્તા વધે તેમજ પાણીની બચત અને અન્ય ખેત કાર્યોના ખર્ચમાં બચત કરી શકાય. ચોમાસુ ઋતુમાં વરસાદ ન હોય તેવા સુકા ગાળામાં પાકને જીવનરક્ષાક કે પૂરક પિયત આપવામાં આવે તો ઉત્પાદન લગભગ બમાણું મેળવી શકાય છે.

૧૧. કાપણી: પાક પરિપક્વ થયે તેની કાપણી કરવી જોઈએ. ઘઉંની કાપણી મોડી કરવામાં આવે તો પાક ઢળી પડે જેથી ઉત્પાદન ઓછું મળે છે. વરિયાળી જેવા પાકની મોડી કાપણી કરવાથી ગુણવત્તા બગડે છે. તેવીજ રીતે વહેલી કાપણી કરવાથી પાક ઉત્પાદન ઓછું અને ચીમળાયેલ દાણાવાળું નબળી ગુણવત્તાનું મળે છે, જેના બજારભાવ ઓછા મળે છે. ઈસબગુલની કાપણી વહેલી સવારે ન કરતાં સૂર્યતાપ થયે કરવી જોઈએ, જ્યારે ઘઉંની કાપણી ઓછા સૂર્યતાપમાં કરવાથી દાણાં ખરતાં અટકાવી શકાય. યાંત્રિક રીતે કાપણી કરવાની થાય ત્યારે સમગ્ર પાક પરિપક્વ થયો હોય તે જરૂરી છે. લસણ અને ડુંગળીના કંદની યોગ્ય રીતે કાપણી કરવાથી તેની સંગ્રહશક્તિ વધે છે તેમજ બજારભાવ સારા મળે છે. પાક ઉત્પાદનને સંગ્રહ કરતાં પહેલાં યોગ્ય રીતે સુકવણી કરવી જોઈએ, જેથી સંગ્રહ દરમ્યાન જિવાતનો ઉપદ્રવ ઓછો રહે. સમગ્ર ઉત્પાદનને જુદાં જુદાં જથ્થામાં ગ્રેડીંગ કરીને વેચાણ કરવાથી સરવાળે ફાયદો થાય છે. સ્થાનિક વેપારીને વેચાણ ન કરતાં ખેત ઉત્પન્ન બજારમાં વેચાણ કરવાથી યોગ્ય ભાવ મળવાની સાથોસાથ વજનમાં થતી ગોલમાલ તેમજ અન્ય જોખમ અટકાવી વળતર વધારી શકાય.

૧૨. પાક પધ્ધતિ અને ખેત પધ્ધતિ: સતત એકને એક પાક લેવાથી અમુક તત્વોની ઊણપ વર્તાય તેમજ રોગ-જિવાતના પ્રશ્નો ઉદભવે છે, જેથી ધાન્ય વર્ગના પાક પછી કઠોળ વર્ગના પાકની ફેરબદલી કરવાથી ઉત્પાદન ખર્ચ વધાર્યા સિવાય બંને પાકોનું ઉત્પાદન વધારી શકાય છે. ધાન્ય વર્ગના પાકને નાઈટ્રોજન તત્વની વધારે જરૂરીયાત રહે છે, જ્યારે કઠોળ વર્ગના પાકને ફોસ્ફરસ તત્વની વધારે જરૂરીયાત રહે છે. જેથી પાક ફેરબદલીથી જમીનમાં પોષક તત્વોનું સંતુલન પણ જળવાઈ રહે છે. જે તે વિસ્તારનું હવામાન, જમીન, ખેડૂતની સ્થિતિ બજાર વ્યવસ્થા, કૃષિ સામગ્રી, મજૂર તથા મશીનરીની ઉપલબ્ધતા, કુંટુંબની જરૂરિયાત વગેરેને અનુરૂપ ખેત પધ્ધતિ અપનાવવી જોઈએ. આર્થિક વળતર ઉપરાંત જમીનની ઉત્પાદકતા જળવાઈ રહે તે જરૂરી છે. જે માટે પાક પધ્ધતિમાં કઠોળ પાકોનો સમાવેશ કરવો જોઈએ. ઉપલબ્ધ સંસાધનોના કાર્યક્ષામ ઉપયોગ કરવા, પાક નિષ્ફળનું જોખમ ઘટાડવા અને રોગ-જિવાત તથા નીંદણનું નિયંત્રણ કરવા માટે યોગ્ય પાક પધ્ધતિ, પાકની ફેરબદલી, મિશ્ર/આંતરપાક પધ્ધતિ અપનાવવી જોઈએ. પહોળા અંતરે વવાતાં લાંબાગાળાના પાકોમાં શરૂઆતના સમયમાં ટુંકાગાળાના આંતરપાકો લઈ વધારાની આવક મેળવી શકાય. પશુપાલન જેવા ખેતીના પૂરક વ્યવસાયથી ખર્ચ ઘટાડી આવક વધારી શકાય.

અંતમાં, ખેતી ખર્ચ ઘટાડવા માટે આગોતરું આયોજન, વ્યવસ્થા, જાણકારી, સમયસરના ખેત કાર્યો, મહેનત, કાળજી, અનુભવ, કૌશલ્ય, નિર્ણયશક્તિ અને ખાસ કરીને હીસાબ રાખવો અતિ આવશ્યક છે.